

OOR IN

DE PLATENKAST
VAN
**MAARTEN
HEIJMANS**

Acteur/zanger Maarten Heijmans (1983) werd in 2014 bij het grote publiek bekend met zijn hoofdrol in de tv-serie *Ramses* (die hem een Gouden Kalf en een Emmy Award opleverde), speelde sindsdien in vele films en toneelstukken en maakt sinds vorig jaar deel uit van het Internationaal Theater Amsterdam. Hoe diep zijn liefde voor muziek zit, blijkt als hij op onze interviewlocatie verschijnt met een tas vol vers vinyl.

DOOR ERIK VAN DEN BERG
FOTOGRAFIE MARC DEURLOO

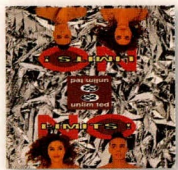
Vroegste muzikale ervaring

'Dat draait om twee dingen. Ten eerste de soundtrack van *Jesus Christ Superstar*, die m'n vader vroeger heel veel draaide. Vooral met

Pasen, dan stond ie zowat 24 uur per dag op. Die muziek vond en vind ik nog steeds fantastisch. Toen ik later op de Toneelschool en de Kleinkunstacademie belandde, heb ik ook nummers van die soundtrack gezongen en kwam ik er pas écht achter hoe goed ze in elkaar zitten. Ik ben die plaat op verschillende levels steeds opnieuw gaan waarderen. Naast *Jesus Christ Superstar* was er Michael Jackson. Dat draaide voor mij niet om een bepaald album, maar om álles wat ik van 'm hoorde en zag. Het hele popculturele fenomeen. Ik vond hem zó intens stoer en bad-ass. Vooral de clip bij *Bad* vond ik super indrukwekkend. Al die gasten in die garage! Gangsters met kettingen! Toen dacht ik echt: dit zijn de ruigste gasten die er bestaan, *bad to the bone*, hier moet ik nóóit mee in aanraking komen. Maar als je nu die clip terugkijkt, zie je dat 't gewoon heel vrolijke, sierlijke jazzgasten zijn die een kostuum dragen. Dan besef je weer hoe simpel het is om een gedachte te verkopen, als je er maar vol voor gaat.'

Eerste plaat

'Dat was óf de single *Wonderful Days* van Charlie Lownoise & Mental Theo óf het album *No Limits!* van 2 Unlimited.

Vooral die laatste vond ik heel erg goed. Die harde, simpele melodieën, die combinatie van een goeie zangeres met een stoere rapper, dat appeleerde aan alles wat ik op dat moment cool vond. Niet veel later begon ik al dingen te kopen die ik nu nog steeds luister. *Feeling So Real* van Moby, *No*

Good van The Prodigy... Voor grunge was ik in die tijd – begin jaren negentig – nog iets te jong. De wat oudere jongens die ik kende, luisterden allemaal naar Nirvana. Maar als ik die op MTV voorbij zag komen, voelde ik wel dat dat nog iets te hoog gegrepen was voor me. Te gevaarlijk. Dat gold ook voor The Beastie Boys. Ook heel tof, maar net iets te grof en te hard.'

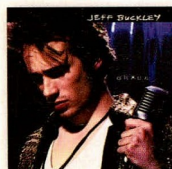
Guilty pleasure

'Elke maand maak ik een nieuw playlistje voor mezelf en daar zet ik altijd wel een nummer van San Holo in. Hoe het precies heet wat hij

maakt weet ik niet, maar het is een mooie, beetje gelikte combinatie van elementaire beats en hele muzikale gitaarriffs. Een vriendin van me hoorde het en dacht: wat is dit voor puberdance? Maar schijn bedriegt. Ik noem het maar even een guilty pleasure omdat het voor een buitenstaander ogenschijnlijk best plat is. Maar eigenlijk is het hele poëtische en gelaagde muziek, vermomd als puberdance.'

Beste plaat ooit

'Grace van Jeff Buckley. Al is de tweede Bon Iver ook een contender. Die heeft net als *Grace* ook iets heel melancholisch en melodieu

en dromerigs. Maar wat *Grace* zo bijzonder maakt is natuurlijk het verhaal erachter. En het verhaal ená. Het was zijn debuutalbum en dat was 't dan. Meteen z'n levenswerk. Maar ook los daarvan: hij voert alles vocaal perfect uit. Zó eigen. En de songs zijn zó goed. Ik heb gedurende m'n leven op veel verschillende momenten naar die nummers geluisterd, ze zijn eigenlijk behoorlijk verbonden met m'n werk. Ik weet nog dat ik in 2006 m'n eerste film deed – *Het Woeden Der Gehele Wereld* – en een begrafenisscène moest spelen: m'n filmouders waren dood.

Dus ik stond de hele dag op de set te wachten op dat ene shot waarin ik veel verdriet moest laten zien. Ik had toen een discman bij me en luisterde eigenlijk alleen maar naar liedje 2 en 3 van *Grace*: het titelnummer en *Last Goodbye*. Twee knallers achter elkaar. Op die manier probeerde ik de emotie die ik later nodig had vast te houden. En dat lukte. Alleen: toen alles er eenmaal op stond, sloeg het weer om en begon het te onwerven. Toen moest alles opnieuw. En ik slaagde er niet in om die scene wéér zo goed te doen, dus dat oorspronkelijke shot is uiteindelijk niet in de film beland.'

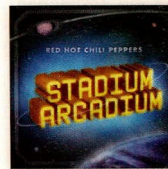
Meest dierbare

'Misschien toch wel het debuut van Tenacious D. Ik draai 'm nog vaak. Echt een plaat die ik associeer met m'n puberteit. Jack

Black is absoluut een held voor me; een voorbeeld ook. Het plezier waarmee hij te werk gaat! En het is ook nog eens een enorm goeie zanger. In alles wat ie doet, geloof ik hem volledig, hoewel er natuurlijk veel ironie in zit. Maar hij is nooit nep. En dat je dan zó'n goeie plaat maakt, terwijl het toch een soort persiflage is op Led Zeppelin en heavy metal in het algemeen... Veel van waar mijn liefde voor kunst vandaan komt – comedy, sketches, acteren, muziek die zowel goed als ironisch is – komt allemaal samen in die eerste van Tenacious D.'

Miskoop

'Een tegenvaller, mag dat ook? Ik was vroeger een enorme fan van de Red Hot Chili Peppers en ik weet nog dat na *By The Way* dat dubbel-

album uitkwam, *Stadium Arcadium*. Ze zaten toen zó'n beetje op het toppunt van hun roem en ik had hele hoge verwachtingen van die plaat. Maar hij viel me best wel tegen. De magie was weg. Ik vond vrijwel elk nummer een herhalingsoefening. Alles greep terug op oud werk. Ik was zó'n grote fan dat ik aanvankelijk volledig ontkende dat ie tegenviel. Ik bleef 'm luisteren tot ik 'm bijna wél goed vond.'

MAARTEN HEIJMANS is vanaf 17 oktober te zien in de bioscoopfilm *Wat Is Dan Liefde*, op 1 november in de tv-film *Wat Je Vindt Mag Je Houden* (NPO3, 21.30 uur) en vanaf 6 december in de ITA-voorstelling *Een Klein Leven* (speellijst: www.ita.nl).